

Zgodbe o Tijeku Kijeku

12. Tijek na lovu

Nekoč se je namenil grof na lov na divjega petelina. Seboj je seveda vzel Tijeka. Na noč sta se odpravila v pohorske šume. Tijek je z malho in puško korakal naprej, grof pa za njim.

Nenadoma pa pade grofu na misel, da bi se pošalil s Tijekom. Skrivaj pobere precejšen kamen in ga narahlo spusti Tijeku v malho. Grof se je tej svoji hudobiji od srca smejal, češ, naj le vleče uboga para poleg njegove južine še težak kamen. Toda Tijek je opazil grofovo početje in takoj občutil večje breme na hrbtu. Rekel pa ni ničesar, ampak je strumno korakal dalje. Nenadoma pa jo udere čez drn in strn ter kriči:

»Počakajte, gospod grof! Tukajle, ravno tukajle teče divji petelin.«

Grof, ki še divjega petelina nikoli ni videl ne slišal, je verjel, da ga bo Tijek ujel kakor staro kokoš na dvorišču. Zato je počenil ob rob in željno pričakoval Tijeka s plenom.

Tijek pa je dirjal po šumi kakor brez uma. Nenadoma pa obstoji pod smreko, dvigne puško arkebuzo in ustrelji na slepo v veje. »Bum«, je zagrmelo.

»Sedaj ga ima,« si misli grof, ko zasliši strel. In res. Z vejevja je nekaj padlo pred Tijeka, a to ni bil divji petelin, ampak — vrana.

»I nu, nekaj sem pa le zadel,« si pravi Tijek, pobere vrano in sede na štor.

»Sedaj pa bomo malo južinali,« govoriči sam pri sebi. »Razveže malho in poje in popije grofovo malico.

»Čemu sem le temu tepcu dovolil dirjati z južino za petelinom,« vzdihuje grof na svojem mestu. »Kako bi se lahko okrepčal ta čas, ko oni lovi petelina.«

Tijek pa se je mastil poleg ustreljene vrane in dobro se mu je zdelo. Ko je vse pospravil in je bila torba prazna, požene steklenico v grm, razcefra torbo in še sebi nekaj obleke, pobere vrano in vleče arkebuzo za sabo, glasno stokajoč.

Ko dospe do grofa, ga ta veselo sprejme.

»Hvala Bogu, Tijek, da si že tukaj. Tako sem že lačen. Kje imaš petelina?«

»Tukajle,« pravi Tijek in strašno sopiha. Grof otipava vrano. Ker je bila noč jako temna, je ni spoznal in je zato verjel, da ima divjega petelina. Preden pa se je grof drugič spomnil, da je lačen, začne Tijek razlagati, ka-

ko strašen boj je imel z divjim petelinom in kako se je ves raztrgal v grmovju, ko ga je lovil, in da je pri tem izgubil tudi grofovo malico.

»Grozno, strašno!« javka grof.

»Sedaj pa hitro domov, da ne umrem od lakote in žeje. Petelina pa nesi ti!«

Spotoma srečata velikega psa. Baš tedaj pa se Tijek spotakne ob arkebuzi in vrana mu pade iz rok. Pes, ne bodi len, jo hitro popade in že izgine za ovinkom.

»Joj, streljaj, Tijek, pes nese petelina,« ves obupan kriči grof.

Toda Tijek je v temi iskal puško in nalašč tipal tam, kjer je ni bilo. Tačas pa je bil pes že bog ve kje.

Grof se dolgo ni mogel potolažiti. Še jed mu ni dišala, ker je prišel ob tako lepega petelina. Šele ko mu je obljubil Tijek, da pojde po drugega, v Pohorju da so jih vsa drevesa polna, se je razveselil.

»Tijek, ti si junak,« je rekel in mu dal svetel cekin.

(Konec prihodnjič.)